

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil da gerne lykønske hr. Kofod-Svend- sen med, at så mange mavesårspatienter har få- et bevilget tilskud. Men hvis de alle sammen al- ligevel skal have tilskud, hvorfor skulle man så sætte det kæmpemæssige apparat i gang? Hvordan tror hr. Kofod-Svend- sen det vil blive oplevet, når man får bevilget tilskuddet fra Sundhedsstyrelsen, efter at alle disse fornemme herrer og damer i timevis har siddet og vurderet ens sag og folk så får besked på, at de stadig væk skal betale 800 kr. selv? Jeg tror, at Frem- skridtspartiet og regeringspartierne og de an- dre, der har været med i den aftale, vil møde en berettiget reaktion fra befolkningens side i den sag. Så vil jeg gerne sige til hr. Ivar Hansen – jeg tror ikke, jeg helt kan måle mig med ham, når det drejer sig om formen, men jeg vil dog gøre et forsøg, når det drejer sig om indholdet – at jeg har deltaget i mange forhandlinger herinde, også med hr. Ivar Hansens parti, og de for- handlinger, jeg har deltaget i, var bestemt ikke præget af, at hr. Ivar Hansens parti eller de øv- rige regeringspartier holder sig tilbage, når det gælder offentlige udgifter.

Jeg vil bare nævne tre forhandlinger, jeg har deltaget i: om Storebæltsforbindelsen, land- bruget og forsvaret. På alle tre områder kunne de pågældende partier ikke bruge offentlige midler nok. Socialdemokratiet var dem, der satte hælene i og sagde nej.

Vi har ikke lovet, at de offentlige udgifter skal stige, men vi vil ikke være med til et ideolo- gisk bestemt felttog mod offentligt ansatte. Vi mener ikke, at hjemmehjælpere, sygehjælpere, folk, der arbejder i politiet osv., er mennesker, der udfører et unødvendigt arbejde, der belæs- ter vores andres økonomi. Tværtimod, de ud- fører et godt stykke arbejde, og det vil vi gerne holde fast i at de skal i fremtiden.

Må jeg så endelig minde om, at i det oplæg, Socialdemokratiet har lagt frem, »Gang i 90'erne«, er der faktisk stillet store krav til sty- ringen af de offentlige udgifter. Netop derfor er det så vigtigt, hr. Ivar Hansen, at det, vi gør, bli- ver retfærdigt, og at det ikke kommer til at ram- me dem, der i forvejen er allerallerlængst nede i vort samfund. Det var den målsætning, vi skul- le være fælles om, i stedet for det, vi har hørt fra hr. Ivar Hansens og de øvrige regeringsparti- alsms side.

Kent Kirk (KF):

Hr. Svend Auken spurgte i sin tale, hvor re- geringen har rejst en fane af håb. Jeg vil gerne sige til hr. Svend Auken, at hvis regeringen hav- de fulgt Socialdemokratiet i 1986 i spørgsmålet om EF-pakken og i 1988 i spørgsmålet om dansk medlemskab af NATO, så havde der fak- tisk ikke været ret meget håb for Danmark. Vi har i virkeligheden sikret, at der er mulighed for, at vi kan udnytte alle de ting, der sker i den internationale proces.

Men her har hr. Svend Auken altså igen taget fejl, og det samme var tilfældet sidste år lige ef- ter folketingsvalget. Da var vi mange, der havde forventninger til den nydannede regering, til dens handlekraft og manøvreduktighed. I var nogle, der var skeptiske. I har nu fået beviser for, at jeres skepsis var ubegrundet.

Vi, der troede på KVR-konstruktionen og -ideerne, har grund til tilfredshed. Vi har opnå- et politiske resultater, som hviler på brede fler- tal, som hviler på samarbejde med forskellige partier både til højre og til venstre. Resultater- ne er ikke opnået gennem slingrekurs, ej heller gennem blokpolitik, men gennem samarbejde, hvor flest mulige hensyn er blevet tilgodeset.

Det største lovkompleks var i sagens natur fi- nansloven for 1989. Forhandlingerne dér var vanskelige, og målene var stramme, men allige- vel opnåede vi et godt resultat. Vi overholdt måltallene og opnåede forlig med Socialdemo- kratiet, som især var involveret i de meget vigtig- e forhandlinger om nytænkning og forbedrin- ger i arbejdsmarkedspolitikken, med Frem- skridtspartiet, som havde stærke forventninger og krav til regeringens privatiseringsinitiativer, og med Kristeligt Folkeparti og Centrum-De- demokraterne, der havde en række ønsker speci- elt vedrørende social- og sundhedspolitikken.

Regeringens overordnede mål for udgiftsniv- eauet blev ikke svigtet, målet om et bredt sam- arbejde blev heller ikke svigtet, og princippet om, at de, der vil have indflydelse, også skal ta- ge et ansvar, blev heller ikke fravejet.

Blandt andre eksempler på vigtige politiske resultater må nævnes liberalisering af land- brugslovgivningen, konkurrenceloven, som vi endeligt vedtager i morgen, forsvarsforliget, ka- pitalliberaliseringen, lukkeloven, loven om er- hvervsuddannelser, en ændring af bistandslo- ven, skolestyrelsesloven, og også på skatteom- rådet er der opnået mange resultater. Vi fik en